

odst. druhý ex. ř. Je tedy povolení zmatečné, vnucená správa práv, dosud nezabavených, neměla býti povolována, nýbrž měl býti návrh zamítnut.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dovolacímu rekursu nelze přiznati oprávnění. Exekuci na živnostenské podniky, tovární závody, provozování obchodů a podobné hospodářské podniky (§ 341 ex. ř.) dlužno zahájiti příkazem podle § 331 ex. ř. § 331 ex. ř. má nadpis »zabavení«. Označuje v nadpisu IV. oddílu uvedená jiná práva majetková jako »majetková práva dlužníková, jež nenáleží k pohledávkám« a ustanovuje, že soud povolaný exekuci povolit, má za účelem exekuce na tato majetková práva k návrhu vymáhajícího věřitele dáti dlužníkovi příkaz, aby se zdržel každého nakládání s oním právem (zabavení). Pak následují §§ 332—340 s nadpisem »Zpeněžení«, §§ 341 až 344 s nadpisem zvláštní ustanovení o exekuci na živnostenské podniky, závody tovární atd. a konečně § 345 s nadpisem »Rekurs«. Z tohoto uspořádání vyplývá, že § 331 ex. ř. se vztahuje na všechny ve IV. oddělení obsažené exekuční předměty, tedy také na živnostenské podniky, jmenované v §§ 341—344. Také znění § 341 ex. ř. »na živnostenské podniky... může exekuce vedena býti k návrhu vnucenou správou (§ 334) nebo propachtováním (§ 340)« připouští pouze výklad, že §§ 341 a násl. ex. ř. jsou pouze zvláštními předpisy o zpeněžení podniků, spadajících mezi práva v odd. IV. zmíněná, takže § 331 ex. ř. dlužno použiti i na exekuci na podniky. Vzhledem k tomu dlužno odmítnouti jako nesprávný náhled dovolacího rekursu, jenž chce vyloučiti použití § 331 ex. ř. při exekučních objektech, v § 341 ex. ř. zmíněných. Právem tedy soud rekursní povolení vnucené správy papírny dlužníků zrušil a návrhy exekuční zamítl, poněvadž v usnesení prvního soudu není obsažen příkaz dlužníkům, v § 331 ex. ř. žádaný, který ani v případech nutných, na něž dovolací recurs poukazuje, nesmí býti vynechán.

Čís. 1868.

Tarifní smlouva mezi svazem zaměstnavatelů a organizací dělníků váže zaměstnavatele i po té, když ze svazu vystoupil. Výpověď smlouvy, jež byla dána organizací zaměstnanců svazu zaměstnavatelů nevztahuje se na zaměstnavatele, jenž byl před tím ze svazu vystoupil.

(Rozh. ze dne 26. září 1922, Rv I 287/22.)

Dle tarifní smlouvy mezi svazem zaměstnavatelů a organizací dělníků příslušela dělníkům ročně třídenní placená dovolená. Proti žalobě, již domáhal se dělník na základě oné tarifní smlouvy placené dovolené, namítal žalovaný zaměstnavatel, že ze svazu zaměstnavatelů vystoupil a že byla po té organizací dělníků svazu zaměstnavatelů tarifní smlouva vypovězena, a vznesl mezitímní návrh na určení, že tarifní smlouva nevztahuje se na služební poměr žalovaného k žalobci. Oba nižší soudy mezitímní určovací návrh zamítly, odvolací soud z těchto důvodů: Jedná se o zodpovědění dvou otázek: 1. zdali žalovaný přes své vystou-

pení ze svazu ještě dále tarifní smlouvou byl vázán a ž. zdali vypověď smlouvy platila i pro něho, takže uplynutím výpovědní lhůty nebyl smlouvou více vázán. K tomu se podotýká, že zákonodárství na tak zvaný kolektivní tarif neboli pracovní smlouvu jako na výtvar moderního práva dělníků poprvé bere zřetel v § 6 zákona o obch. pom. ze dne 16. ledna 1910, čís. 20 ř. zák., aniž však blíže osvětluje právní povahu této smlouvy. Od doby té ovšem a to zvláště v poslední době zejména změnou § 1154 obč. zák. byly tak zvané kolektivní smlouvy v úvahu brány. Smlouvy ty mohou býti jen tím způsobem pojímány, že svaz zaměstnavatelů v plné moci těch, kdož ku svazu se připojili, určí ve zvláštní smlouvě podmínky a předpisy se svazem dělníků k tomu účelu, by pracovní a mzdové podmínky jednotně byly upraveny, kterážto smlouva váže všechny členy na té i oné straně. První otázku jest zodpověděti tak, že ač vystoupil ze svazu zaměstnavatelů, zůstává žalovaný smlouvou i nadále vázán. Že svaz měl plnou moc, uzavřít za žalovaného tuto smlouvu, je nesporno. Vystoupil-li žalovaný z tohoto svazu, jest nadále vázán smlouvou, kterou svaz i v jeho jméně a v plné moci za něho uzavřel, pokud smlouva vůbec trvá, předpokládajíc, že i dále provozuje takový podnik, s nímž ku svazu přistoupil. Jen tímto způsobem může býti ručení žalovaného vykládáno. Žalovaný zustal, i když vystoupil, samostatným právním podmětem této smlouvy a smluvní stranou a bylo ovšem povinností svazu, vyrozuměti o tom svaz dělníků. Tarifová smlouva neobsahuje ustanovení o tom, co pro případ vystoupení zaměstnavatele ze svazu má platiti. Vystoupením ze svazu nevystoupil tedy žalovaný ještě ze smlouvy, ustanovení smlouvy, která byla v jeho plné moci uzavřena, zůstala pro něho závazna. Co se týče druhé otázky, nutno podotknouti, že, kdyby byl svaz zaměstnavatelů vyrozuměl zaměstnance o vystoupení žalovaného, zaměstnanci by si byli zcela jinak počínali. Takto však smlouvu tarifovou vypověděli pouze svazu, nikoliv však žalovanému, ať již úmyslně nebo proto, že o vystoupení žalovaného nebyli vyrozuměni. Výpověď mohla býti tudíž účinnou jen mezi těmi organisacemi, od nichž vyšla, pokud se týče jimž byla doručena. Žalovaný o této výpovědi organisací zaměstnanců nebyl zpraven, pročež zůstala výpověď pro něho dle článku XVI. tar. sml. na další tři měsíce v platnosti. Výpověď vůči svazu zaměstnavatelů nemohla pro něho míti účinku, poněvadž zanikl mezi ním a svazem plnomocenský poměr, jednání svazu tudíž pro žalovaného bylo bez účinku. To vyplývá také z toho, že kdyby byl svaz se své strany vypověděl zaměstnancům smlouvu, nebyl by žalovaný býval výpovědí tou vázán, ježto nebyl již členem svazu. Když tedy výpověď se nestala, zůstala smlouva i nadále pro žalovaného závaznou a byla tudíž pro služební poměr mezi ním a žalobcem směrodatnou.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Odvolací soud posoudil věc po stránce právní zcela správně a dlužno odkázati k jeho případným důvodům, jež nebyly nikterak vyvráceny vývody dovolání. Doložiti jest toto: Žalovaný byl v čase uzavření smlouvy členem svazu kovoprůmyslníků, svaz uzavřel i za něho smlouvu, jsa jím k tomu přirozeně zmocněn. Žalovaný vystoupil ze svazu, přestal

býti jeho členem, nevystoupil však ze smlouvy, nepřestal být smluvní stranou. Jest proto na ni vázán. Smlouva byla vypovězena svazu kovo-průmyslníků, nikoliv žalovanému. Výpověď neúčinkovala právně proti němu, poněvadž ze svazu vystoupil, přestal být jejím členem. Na tom nemůže ničeho změnit ustanovení čl. XVI. smlouvy, že stačí, směřuje-li výpověď proti jedné z organizací. Jde tu toliko o předpis formální, upravující způsob vypovídání. Že jde o výpověď normální povahy, plyne z cit. čl. XVI., kde se mluví o prodloužení smlouvy, nebyla-li vypovězena. Vystoupením ze svazu pominulo zmocnění, udělené svazu, nemohla tedy výpověď, daná svazu, účinkovat vůči žalovanému. Vystoupení ze svazu se stalo po uděleném povolení. Jde tu tedy toliko o skutečnost vystoupení ze svazu. Tato skutečnost nemůže mít vlivu na vázanost k podmět smluvnímu. Výpověď neúčinkovala vůči žalovanému, on jest vázán smlouvou, jemu nevypovězenou. Co je v tomto případě právem, dlužno řešiti dle zákona, jenž jest pro právní posouzení věci jediné rozhodným.

Čís. 1869.

Lhůtu § 158 obč. zák. jest počítati ode dne, kdy manžel zvěděl o narození dítěte, nikoliv ode dne, kdy pojal podezření, že dítě není jeho.

(Rozh. ze dne 26. září 1922. Rv I 598/22.)

Žalobce odešel 1. února 1915 na vojnu a vrátil se poprvé na dovolenou 10. června 1916. V březnu 1917 sdělila mu manželka, že porodila 10. března dítě. Vrátiv se v říjnu 1920 z vojny, zjistil žalobce, že dítě se narodilo již 21. listopadu 1916, načež v prosinci 1920 zadal žalobu o oduznání manželského původu dítěte. Procesní soud prvního stálice žalobě vyhověl a uvedl co do včasnosti žaloby v důvodech: Soud má za to, že žaloba byla podána v čas. Stanoví totiž § 158 obč. zák. ve znění § 6 novely, že žalobu dlužno podati do tří měsíců, co manžel se dozvěděl, že manželka dítě porodila; k tomu jest zajisté potřebí, by dozvěděl se též správný den narození dítěte, aby tak posouditi mohl, zda dítě bylo neb nebylo jím zplozeno. Oznamovala-li tedy matka dítěte žalobci, že dítě narodilo se teprve dne 10. března 1917, neměl žalobce příčiny, jí nedůvěřovati, a vzhledem k tomuto dni narození nemohl žalobu o oduznání manželského původu dítěte podati; vždyť sám doznává, že právě 9 měsíců před tím byl doma na dovolené. Když pak teprve koncem října 1920 vznikly v něm odůvodněné pochybnosti o původu dítěte, a teprve tehdy zvěděl správně den jeho narození, mohl teprve tehdy žalobní nárok uplatňovati a od této doby dlužno též čítati tříměsíční lhůtu § 158 obč. zák. Odvolací soud žalobu zamítl. Důvody: Soud první, ač žaloba byla podána teprve po 3 letech, co manželka žalobci sdělila, že děčko porodila, je toho názoru, že je v čas podána, poněvadž mu manželka zatajila správný den narození děčka a žalobce teprve koncem října 1920 správný den narození zvěděl. S názorem tím však odvolací soud nemůže souhlasiti. Dle ustanovení § 158 obč. zák. musí manžel odporovati manželskému původu děčka do 3 měsíců, co se dozvěděl, že žena jeho porodila dítě v době zákonné. Zákon předpokládá, že je manžel od